

PEKLO MÁ PLÁN
A KARTY JSOU
ROZDANÉ...

666 DĚMONŮ

VZRUŠUJÍCÍ HRA POKRAČUJE

EMILY D. BEŇOVÁ

666 démonů

Vyšlo také v tištěné verzi

Emily D. Beňová

666 démonů – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

EMILY D. BEŇOVÁ

666 DÉMONŮ

Copyright © Emily D. Beňová, 2024
Cover design © Zuzi Maat
Cover illustration © Shutterstock / il21

Odpovědná redaktorka: Daniela Čermáková
Jazyková korektura: Kateřina Smrčinová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024
www.fortunalibri.cz

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána
v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena v jakékoliv formě
ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími
a jinými prostředky bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné verze 978-80-7546-616-7
ISBN e-knihy 978-80-7546-642-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7546-643-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7546-644-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události
jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity
fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

PODĚKOVÁNÍ

Mé rodině, přátelům a čtenářům,
protože jste mou ohromnou oporou.
Děkuji, že jste, že mě čtete a podporujete.
Vždy si toho budu vážit.

Duše

V Bibli je slovo duše překladem
hebrejského slova *nefeš* a řeckého slova *psyché*.

„Duše, která zhřeší, ta zemře.“
(Ezechiel 18:4)

1. kapitola

Běžím podél řeky Detroit, jak jsem si za poslední měsíce zvykla téměř každé ráno. Ve sluchátkách mi hraje hudba z playlistu v mobilu – romantické melodie ve stylu *Epic Beautiful Fantasy Orchestral Music*.

Je časně pondělní ráno. Pod nohama mi ubíhá asfaltový chodník a od úst mi při výdechu stoupají obláčky páry. Nevadí mi, že je zima. Teplá sportovní větrovka mě chrání před mrazem, stejně jako rukavice na rukou. Na nohou mám zimní běžeckou obuv a hlavu schovanou pod čepicí.

Běžím po chodníku, míjím park, a když jsem na jeho konci, pomalu zastavím. Potřebuju pauzu. Plíce mi sípají po vzduchu a nohy se pode mnou zrádně třesou. Předkloním se a dlaněmi se zapřu do kolen. Dlouhý plavý cop mi sklouzne z ramene. Vše kolem je poznamenáno mrazem. Bílá jinovatka se drží na všem, čeho se dotkla její mrazivá ruka, jako by ji stvořil nebeský malíř. Působí to nádherně, téměř pohádkově, a je až příliš snadné ztratit hlavu ve snech a představách, které se divoce vymykají realitě.

Narovnám se a vyndám si sluchátka z uší. Kolem panuje božský klid. Jen v dálce je slyšet ruch města, které se pomalu probouzí do pracovního dne. Jsou to ale jen tiché kulisy, které se dají snadno ignorovat.

Jsem tady jen já a ticho. Krátce přivřu oči a nasaju do plic dostatek vzduchu. Zachvěju se chladem, který mi pronikne do hrudi, a následně něco ucítím. Na čelo mi padne první ledová kapka. Vlastně to není kapka.

Začíná sněžit.

Tiše, jemně, nerušeně.

Pozoruju, jak k zemi padají první sněhové vločky a za nimi další a další. Dosud jasný výhled je najednou zahalený sněhovým závojem. Usměju se a rozpažím ruce s dlaněmi vzhůru. Náhle sněží tak hustě, že skoro nic nevidím. Otočím tvář k nebi a zavřu oči. Ledové jiskérky mi padají na tvář, jako by to byly jehličky, a ochlazují mi rozpálené tváře.

Je to nádherné a já se cítím jako malé dítě, které poprvé vidí sních. Po chvilce se znovu podívám před sebe a spustím ruce dolů. Sních se ukládá na zem a vytváří vrstvičku připomínající nevěstin závoj, jako by se snažil dohnat ztracený čas.

Napřímím se a vypnu ramena, abych si tím pohybem narovнала záda. V ráně na rameni pocítím nepříjemný tlak. Pokud bych se nekochala tou ohromnou pohodou kolem, možná bych i bolestivě sykla, ale na všechno reaguju se zpožděním. Moje mysl je stále uvězněná v iluzorní bublině nedotknutelnosti. Až po chvíli si rameno slabě stisknu přes silnou vrstvu větrovky.

Rána se mi stále nezahojila, ale neřeším to o nic víc než fakt, že ta na duši je stále čerstvá. Zraněné místo mě občas zabolí, jako by mi vlastní tělo chtělo připomenout, že byl skutečný.

Abych nezapomněla.

Jako kdyby to šlo...

Srdce se mi náhle rozbuší, aniž by mě něco vyděsilo či vyvedlo z míry, a projede mnou vlna chladu. Jenže ne takového, jaký mě obklopuje. Tento cítím uvnitř jako špatnou či děsivou předtuchu... *čehosi*.

Občas mám dojem, že *ho* kdesi hluboko v sobě vnímám, že je mou součástí. Kouskem ve mně. Jako by stál opodál a tiše mě pozoroval.

Nemožné, vzpomatuju se vzápětí a najednou pocítím prázdno. Tíseň, co se občas připomene silnějším sevřením na hrudi. Na tomto světě jsem jen já. Sama. *On* zde není, ale možná je jeho duše stále někde u mě a chrání mě.

Bylo by to vůbec možné? Před jeho příchodem bych neochvějně tvrdila, že něco takového neexistuje, ale najednou si nejsem tak jistá.

Co když...

Ne, dost, Vivien! Dost bylo mučení a beznaděje. Nikam to nevede. Musíš jít dál.

Znovu si dám do uší sluchátka, ze kterých znějí uklidňující tóny, a rozběhnu se domů. Musím jít do práce, ale předtím mě ještě čeká sprcha. Snažím se na nic nemyslet a chvílemi se mi to opravdu daří, ale jsou to jen prchavé okamžiky.

Před blokem, kde bydlím, zpomalím a do brány už vejdu normálním krokem. Jsem zadýchaná, ale v domě nasaju teplý vzduch a pocítím příval horka, které mi nevтіravě vstoupí do tváře. Ve vchodu si složím rukavice i čepici a setřesu ze sebe tající sněh. Přivolaným výtahem se svezu do patra, kde mám byt, a pohledem zmapuju prázdnou chodbu. Zvláštní. Jen tu a tam potkám sousedku či jejího podivného syna rybáře, jinak mám pocit, že tady bydlím sama.

Můj byt je tichý a útulný. Občas až příliš prázdný, ale zvykla jsem si. Někdy je mi v něm smutno, obzvlášť od *toho* dne, avšak mít vlastní bydlení má své výhody. Nikdo vám neudělá nepořádek a nikdo vám do ničeho nemluví.

Na skříňku z levné bílé dřevotřísky si položím telefon a tehdy si všimnu, že mi na něm bliká oznámení o přijaté zprávě. Odblokuju displej. Píše mi sestra a podle času doručení mi textovka přišla teprve před chvílí.

Nezapomeň na příští čtvrtek!

Usměju se a Leoně odepíšu:

Já vím! Myslím na tebe. Spi ještě! Je teprve sedm ráno!

Od té doby, co je těhotná, vstává brzy ráno a večer dlouho ponocuje. A pak se diví, že je ustavičně unavená. Dalo by se říct, že jsem na tom stejně. Rozdíl je akorát v tom, že důvod mé nespavosti má jméno Adrien Van Hell.

Už celé měsíce jsem se pořádně nevyspala. Věřila jsem, že s příchodem nového roku se všechno změní, ale je polovina ledna a já nezaznamenala žádnou změnu. Chci začít znovu, život prý jde dál, můj však ne. Zastavil se ten osudný den, který mi všechno vzal.

Od té doby už nežiju. Ne opravdu.

Snažím se alespoň přežívat a tvářím se, že je všechno v pořádku. Jenže není. Uvnitř jsem zemřela spolu s ním. Uplynulo dlouhých pět měsíců, ale mám pocit, že jsou to celé věky. Vzpomínky na něj se mi vzdalují a začínám mít obavu, že jednou zapomenou docela a nezbude mi po něm nic, ani rozmazaná vzpomínka na jeho nádherné temné oči. Doufala jsem, že časem se všechno změní, že se věci nějak rozhybou a já budu šťastnější.

Nejsem. Nemůžu být. Vzal s sebou příliš velký kus ze mě a já si stále více uvědomuju, že bez toho dílku už nikdy nebudu úplná. Vzal příliš mnoho.

Barbara se na Vánoce zasnoubila a naše přátelství citelně ochablo. Chápu, že v jejím životě jsou nyní jiné priority, ale sobecké části mého já se to nelíbí. Kdysi tu byla pro mě i o půlnoci. Dnes jsem sama víc než kdykoli předtím.

Když jsem jí řekla, že jsme se s Adrienem rozešli, brala to jako samozřejmost. *Prý se to dalo čekat.* Kéž by věděla, že pravda je mnohem krutější. Že za naším odloučením není obyčejný rozchod ani společenské rozdíly. Pravdu však bylo lepší neznat.

Leona po zjištění, že je její duše opět volná, začala žít naplno. Kromě útulku, který s Petrem založili, pomáhá starším lidem s nákupy. Já stále pracuju v květinářství, ale nestěžuji si. Práce mě baví, i když někdy se člověk opravdu nadře. Hlavně v létě, kdy máme nejvíc práce.

Po sprše a snídani, což je v mém případě káva a sladké pečivo, se nachystám do práce.

Každodenní stereotyp, pomyslím si. Jak zoufale pravdivé. Můj svět ztratil barvy a já upadla do jakési neprostupné mlhy plné šedých a temných stínů. I poslední zbytky bílých odstínů se už dávno kamsi vypařily.

Vyjdu z bytovky a rychlými kroky spěchám do květinářství. Na místě jsem asi za deset minut. Odemknu mříže a vstoupím dovnitř. Ovane mě vůně květin, hlíny a vonných svíček, vše smíchané do smyslného hypnotického aroma, které miluju.

Zavřu dveře, přetočím tabulku s nápisem *Otevřeno* směrem ven a odložím si zimní věci do šatny za skladem. Ve chvíli, kdy si uvážu zástěrku s logem květinářství, vběhne dovnitř moje nová kolegyně Chrystal a zamává mi. Přejdu k pultu a soustředím se na vázání mašle na první dnešní kytici, což se mi podaří až na třetí pokus.

Tatínek ji přijal místo Leony.

Zjevila se zčistajasna a já okamžitě vytušila, že budeme přítelkyně. Nemýlila jsem se. Chrystal je veselá holka v mém věku s chutí do života a je doslova světlem, které momentálně potřebuju. Sice není kdovíjak zručná, pokud jde o výrobu kytic, ale má chuť pracovat, a to se počítá.

„Jaké jsi měla ráno?“ zeptá se mě v běhu, než se ztratí v šatně.

„Krásné. Začalo sněžit.“

„Všimla jsem si. Je to úžasné, že? Miluju zimu,“ zakřičí na mě zezadu. „Mohly bychom jít sáňkovat. Ale musí být víc sněhu.“

„Sáňkovat?“ zasměju se, ale zároveň jsem jejím nápadem zaskočená. Vždyť nejsme děti, ale když se nad tím zamyslím... Sáňkují přece i dospělí. Jaksi jí však unikl jeden podstatný fakt. „Nemáme tady kopce.“

„Víš, co mě napadlo?“ zeptá se a upraví si lokny po ramena. Má ten typ vlasů, které jsou samá kudrlinka a kolem obličeje jí vytvářejí nádhernou hustou záplavu. Vypadá jako anděl. Alespoň nějak takhle jsem si anděly vždycky představovala. Akorát se světlými vlasy. Její vlasy jsou kaštanově hnědé.

„Jsem si jistá, že mi to řekneš,“ povím klidně a zapnu pokladnu, protože je už čas otevřít.

Zazubí se a přejde ke mně. Je o hlavu nižší než já. „Po práci bychom si mohly zajít na pizzu.“

Zarazím se. Nicméně proč mě to tak překvapuje? Kdysi jsem podobná místa navštěvovala běžně a také ráda. *Jenže kdysi jsem žila*, uvědomím si krutý fakt a sevře mě na hrudi. Od té doby jsem upadla do stereotypu, který mě pohlcuje jako černá díra.

„Myslíš do skutečné pizzerie?“

Trochu udiveně přikývne a já mám chuť plesknout se po čele, co jsem to plácla za blbost. Oči jí září jako dvě lucerny. Je na ní něco nevinného a vznešeného. Dokáže se radovat z maličkostí tak přirozeně a nakažlivě, že vás naprosto pohltí. V jejím pohledu je tolik dobra, že by ho dokázala rozdávat. Ano, nějak takhle si představuju anděla.

„Šla bys?“ zopakuje otázku.

„Dneska?“

„Pokud nemáš nic lepšího...“

„Nemám, ale...“ Představa večere někde v pizzerii mě neláká. Stačí mi kontakt s lidmi tady a vyhovuje mi, že teď v lednu máme slabší návštěvnost.

Kdysi jsem si život užívala, dopadne na mě výčitka, která mi napovídá, že je nutné se osvobodit, dostat se z temnoty na světlo a dokázat, co mi teď přijde nemožné – začít žít!

„Prosím,“ hodí na mě psí oči. Ví, že to vždycky zabere. „Půjdem jen na pizzu a potom domů. Víš, jak dlouho jsem ji nejedla? Mám chuť na Margheritu, ale i pikantní by byla fajn. Vlastně bych snědla jakoukoli, hlavně ať je na kulatém, super vypečeném těstě. Prosím, řekni, že půjdeme!“

Povzdechnu si. Já ji prostě nedokážu odmítnout. „Tak dobře, půjdeme.“

„Super,“ zapiští nadšeně a poskočí jako zamilovaná dívka, která má dovoleno vyrazit na první rande. K jejímu hravému pohledu a jasů v očích se to ale hodí. Celá její bytost je ztělesněním hravosti a nikdy nekončícího optimismu. Těší se z každé minuty, jako by si plně uvědomovala pomíjivost času i života. „Půjdem do jedné rodinné pizzerie. Věřím, že se ti tam bude líbit. Dělají tu nejlepší pizzu, jakou jsem kdy jedla.“

„Kde to je?“

„Nedaleko.“

„Jak to, že ji znáš? Přistěhovala ses teprve nedávno.“

Trochu se zarazí, asi jsem ji svojí otázkou zaskočila. „Už jsem tam byla. Náhodou jsem na ni narazila, když jsem se potulovala po městě. Garantuju ti, že si olízneš všechny prsty,“ řekne natěšeně a zamává na mě prsty.

„Fajn. Beru tě za slovo.“

Spokojeně kývne hlavou jako osoba, která získala metál, a upraví si na krku jemný zlatý křížek. Vzápětí se otevrou dveře do květinářství. Máme první zasněženou zákaznici.

* * *

„Takže jednu malou Hawai a já si dám Margheritu,“ zrekapituluje Chrystal náš výběr, když se konečně rozhodneme, co si dáme.

V pizzerii je pěkně a útulně. Bílé stěny jsou pomalovány barevnými ornamenty, stoly jsou nevtrávně nasvícené a na druhém konci pizzerie je gauč s polštářky a telkou, která je ale vypnutá. Díky těmto detailům se zde necítím jako v obyčejné restauraci, ale jako u někoho doma.

Chrystal měla pravdu, když tvrdila, že jde o rodinný podnik. Jídlo má na starosti manželka majitele a ten je zároveň obsluha. Podle Chrystaliných slov nemají děti, a tak celý svůj život zasvětili této útulné restauraci.

Prostory jsou maličké, ale pěkně zařízené. Je zde málo stolů a všechny jsou obsazené. Hosté jsou různého věku, a pokud bych to měla zhodnotit, jsme tady zjevně nejmladší.

Chrystal mávne na pána za pokladnou. S úsměvem a ochotně k nám přistoupí. „Dobrý podvečer, dámy. Vybraly jste si?“

„Poprosím vás malou Hawai a Margheritu,“ spustí Chrystal. „A nechlazený pomerančový džus. Co piješ ty, Vivien?“

„To samé,“ řeknu bez rozmyslu, protože mi to je v podstatě jedno. Zoufale si uvědomím, že nemám už ani vlastní vůli. *Ksakru, dost!* Měla jsem si dát něco jiného, ale zároveň se nedokážu přimět říct cokoli navíc.

„Výborně, jen vás chci upozornit, že na pizzu se čeká nejméně patnáct minut.“

„To je v pořádku,“ řekne Chrystal.

Pán se vrátí na své místo, aby předal naši objednávku do kuchyně, a hned poté vezme první připravené porce, aby je zanesl ke stolu vedle. *Stereotyp*, pomyslí si a najednou mám chuť se zasmát. Asi nejsem jediná, co denně dělá totéž pořád dokola.

Chrystal si odkašle, aby na sebe upoutala mou pozornost. „Vítej v *Bezpečí*.“

„Kde?“

Mávně rukama na prostor kolem nás. „Tak se to tady jmenuje, *Bezpečí*. *La Sicurezza*.“

Usměju se. „Dost zvláštní název pro pizzerii.“

„Majitel je velmi milý muž, čehož sis mohla všimnout, a tohle místo je ve čtvrti nejbezpečnější. Fakt, jiné restaurace v okolí vykradli či rozmlátili, ale tomuhle podniku se to nikdy nestalo. A to je tady prý už víc než dvacet let.“

„Zvláštní, žiju tady celý život a nikdy jsem sem nezašla.“

„Věříš na zázraky?“

Znejistím. Její otázka mě vykolejila a najednou nevím, jak na ni odpovědět. „Ani moc ne,“ přiznám nakonec.

Přimhouří velké modré oči obroubené tmavými řasami. „To je neurčitá odpověď, Vivien. Buď věříš, nebo ne. Nic mezi tím neexistuje.“

Možná má pravdu, probleskne mi hlavou a následně jednoznačně odpovím: „Ne.“

„Známe se skoro čtyři měsíce, ale najednou si uvědomuju, že ani nevím, jestli jsi věřící.“

„Ptáš se, jestli věřím v Boha?“

Přikývne, myslí tu otázku vážně.

„Ano. Věřím, že existuje.“

„Jak je potom možné, že nevěříš na zázraky?“

Na tohle jí odpovědět nedokážu, takže jen sedím a dívám se do její milé tváře.

„Pokud bys nevěřila na zázraky, tak ani v toho nahoře.“

„Nikdy předtím jsem se nad podobnými věcmi nezamýšlela. Donedávna jsem nevěřila ani na...“ zarazím se. Náhle mě polije horko. Pokud se červenám, tak je to opravdu namístě, protože jsem se téměř prořekla a prozradila věci, kterých bych určitě litovala. *Téměř!*

„Ani na...?“ pobízí mě, abych odpověděla. Uvědomuju si, jak moc jsem přestřelila. Hledí na mě způsobem, který mi napovídá, že můžu pokračovat, že to pochopí, ale tichý hlas ve mně mi šeptá, abych mlčela. Abych nenapáchala víc škody než užitku.

Pousměju se, čímž zmírním svůj strnulý postoj, a v hlavě mi to šrotuje na plné obrátky. Jak je možné, že jsem se s ní na okamžik cítila tak uvolněně? Téměř jsem jí vyklopila, že jsem ještě donedávna nevěřila ani na anděly a demony.

„Donedávna jsem nevěřila ani na to, že jednou budu vedoucí v našem květinářství, a podívej se na mě,“ plácnu první věc, co mě napadne. Zatváří se trochu zaraženě. Jako by čekala, že řeknu něco jiného. Jako by tušila...

Ne, to je hloupost!

Mírně pokrčí ramenem. „Někdy stačí věřit.“ Zpod trička si vytáhne malý zlatý křížek. „Vím, že existuje zlo, ale věřím, že dobra je víc. Tenhle křížek nosím, aby mi připomínal všechno hezké.“

Copak jsi poznala i něco, co to hezké dokáže zastříť závojem temna? Mám tu otázku na jazyku, ale v poslední vteřině si uvědomím, že se na to nemůžu zeptat. Vždyť kdyby chtěla, řekla by mi to sama. Na druhou stranu se neznáme až tak dobře a nejsme ani nejlepší přítelkyně, které by se jedna druhé svěřovaly.

„Všimla jsem si, že i ty něco nosíš.“

Rukou si okamžitě sáhnu na hrud' a v dlani sevřu ampulku.

Jak to, že je venku?

„Talisman. Nic důležitého,“ zalžu, než si schovám přívěsek pod tričko.

„Co v tom máš? Něco speciálního?“

„Svěcenou vodu.“

„Svěcenou?“ zopakuje s neskrývaným šokem. „K čemu ti je?“

Zavrtím hlavou a zasměju se, snad ne příliš prchlivě či hystericky. „Jen tak. Na okrasu.“

Netváří se, že by mi uvěřila. Stále se na mě dívá, jako bych představovala hrozbu, nebo byla rovnou blázen, ale možná se mi to jen zdá.

Naštěstí se u našeho stolu objeví číšník, složí před nás objednané nápoje a znovu se vytratí.

„A co ty?“ nadhodím, protože potřebuju změnit téma. Chrystal se na mě zaujatě podívá. „Nikdy nemluvíš o své rodině, zato o mně víš dost.“

Usměje se. „Nejsem zvyklá mluvit o sobě a své rodině. Vlastně ani není o čem.“

„Jak to?“

Pokrčí ramenem v neurčitém gestu a po tváři jí přeběhne pochmurný stín. Možná opravdu není co říct. „Nejsme ničím výjimeční,“ promluví po krátké odmlce. „Jsme obyčejná katolická rodina. Máma pracuje na farním úřadě, táta je kostelník. Jsem jedináček, pořád svobodná, a jak víš, i bezdětná. Ten pravý se pro mě ještě nenarodil a ti, se kterými jsem chodila, nestojí za řeč,“ uzavře trochu pobaveně, jako by se tak snažila odlehčit atmosféru.

„Vím, o čem mluvíš. Normálních chlapů je fakt málo.“

„A jak vypadá tvůj soukromý život?“

Naliju obsah láhve do sklenice a vzdychnu si. Nerada mluvím o svém soukromí, protože minulost stále bolí. Ale ani mlčení mi nijak neprospívá. „Dost se podobá tvému.“

„Takže ani pro tebe se ten pravý ještě nenarodil?“

Přitíží se mi a znovu ucítím starou bolest. „Narodil, ale nebyli jsme si souzení.“

„Opustil tě?“

Ano. Výtěžné a pravdivé. Opravdu mě opustil.

Bolest mi sevře útroby a já se musím přemáhat, aby se mi do očí nenahrnuly slzy. Nechci plakat a nechci o tom ani mluvit, ale cítím potřebu se svěřit. Potřebuju se alespoň někomu vyzpovídat a odlehčit své duši. Vždyť mlčím celé měsíce a s každým dalším dnem mám pocit, že nést ten kříž je stále obtížnější. Jenže říct pravdu není správné.

Co bych jí také řekla? Že umřel? Že ho zabili démoni, protože se zamiloval do mě? Že byl ďáblovým synem? To přece nemůžu. Určitě by mi neuvěřila. To, co se stalo, jednoho dne zemře spolu se mnou.

„Vlastně na tom už nezáleží,“ uzavřu nakonec a napiju se. Džus se mi na jazyku rozlévá ve sladké opojné chuti.

„Moc jsi ho milovala, že?“

„Stále ho miluju. Uběhlo několik měsíců, ale trápím se stejně. On je pryč, ale já jsem tady. Odešel beze slova, bez rozloučení. Ale možná to takhle mělo být.“

Chytí mě přes stůl za ruku a já v její tváři zahlédnu něhu a oporu. Upírá na mě ten druh pohledu, který vás pohladí a dá vám najevo, že bude všechno v pořádku. Někdy určitě. „Třeba se jednoho dne znovu setkáte.“

Rychle zavrtím hlavou. „Není nic, co bych si přála víc, Chrystal.“ Jenže to se nestane. Nevrátí se. Nemůže. Nicméně bych dala i duši za to, aby se tak stalo.

„Naděje umírá poslední.“

Jenže ta moje umřela opravdu.

Pustí mi ruku a rozhodne se pro změnu tématu. Asi vidí, že tenhle druh konverzace vážne. „Mluvme o něčem pěkném.“

„Souhlasím.“

Usrkne si ze svého nápoje. „Vždycky jsi chtěla dělat v květinářství? Baví tě to opravdu nebo jsi tam jen proto, že jde o rodinný podnik?“

Její otázka mě překvapí. Popravdě jsem se nad tím nikdy nezamýšlela. Brala jsem jako samozřejmost, že jsem tam denně. „Už od mala jsem tam pomáhala a v podstatě si ani neumím představit, že bych měla dělat něco jiného. Baví mě to. Mám ráda květiny.“

„To jsem také tipovala. Jsi milá a vstřícná. Kdybys mohla, celá se rozdáš.“

„Zvláštní, já si to samé myslím o tobě.“

Polichoceně se usměje. „Děkuju, ale mám i temné stránky, které nechceš poznat.“

„Myslím, že ty máme všichni,“ řeknu nadneseně a ona váhavě přikývne. „Ty bys jako vyučená kosmetička mohla dělat i sama na sebe. Proč právě květinářství?“

„Ani nevím,“ povzdechne si a opře se na své židli. Najednou působí uvolněně. „Potřebovala jsem změnu. Tak nějak jsem dospěla k rozhodnutí, že chci vyzkoušet něco jiného. Květinářství mi přišlo jako dobrý nápad. Sice nejsem šikovná jako ty a ve všech těch semínkách a květinách se spíš ztrácím, ale těší mě to. Je to něco nového a ta změna mě baví.“

„A já začínám mít dojem, že jsem zapadla do jakéhosi stereotypního vězení.“

„Tak se osvobod.“

Zavrtím hlavou. „Snažím se, ale jako by mě něco brzdilo. Mám pocit, že jsem jednou nohou šlápla do betonu, a ten vmžiku ztuhl.“

S pochopením přikývne. „Ten pocit znám, ale věř mi, že pomine. Všechno je jen v hlavě. Až budeš myslet optimističtěji, dostaneš se z toho.“

„Kéž by.“

„Věř mi. Víím, o čem mluvím. Sama jsem si tím prošla. A ne jednou,“ řekne pobaveně, čímž mi na rtech vykouzlí úsměv.

Číšník nám přinese objednávku a my se s chutí pustíme do jídla. Když se najíme, Chrystal zaplatí za obě, ačkoli namítám, že si svou uhradím sama. Nakonec se vydáme domů a ona mě doprovodí až k bráně. Bydlí o tři domy dál. Přistěhovala se sem teprve před čtyřmi měsíci a zvláštní náhoda, vlastně srážka na chodníku, nás svedla dohromady.

Tuším, že mi ji saslalo samo nebe, protože Barbara se zasnoubila a já potřebovala nějakou kamarádku. Chrystal byla jako můj startér. Stala se světlem, které mě zachrání vždy, když se po mně natahují chapadla strachu a smutku.

Dotknu se čipem zámku, abych si otevřela, a znovu to ucítím. Rameno mi sevře tentýž nepříjemný tlak jako dnes ráno a srdce mi znovu vyskočí až někam do hrdla. Levačkou přejedu po zraněném místě pod silnou vrstvou oblečení. Jako bych ho cítila, jak by byl schovaný kdesi ve mně.

Opět mám dojem, že mě někdo sleduje, a sevře mě strach.
Co když je to Deryona?

Co když je to někdo z temné strany?

Tíseň mě přinutí přidat do kroku. Neohlížím se, nechci nic vidět. Hnaná panikou letím nahoru po schodišti až do svého patra, kde téměř převálcuju sousedčina nevrlého syna.

„Proboha, někde hoří?“ vyhrkne, když do něj nechtěně vrazím.

„Promiňte,“ dostanu ze sebe a vyděšená i touto srážkou mám co dělat, abych popadla ztracený dech. „Jen... sportuju.“

S kroutící hlavou vstoupí do bytu. Nečekám, až za sebou zabouchne dveře bytu, a rychle otevřu ty své. Jako vždycky i nyní zkontroluju svaté obrázky a kříže, než vejdu dál.

Všechno je tak, jak má být, a mně se uleví. Rychle zapnu světlo na chodbě a vstoupím. Dveře za sebou zamknu na dva západy.

Když se dostanu do ložnice, rozsvítím lampičku na nočním stolku a sednu si do křesla. I dnes otevřu deník a vezmu do ruky pero, abych napsala:

Další den bez tebe...

Vím, slíbila jsem, že už ti nebudu psát dopisy na druhou stranu, ale nemůžu s tím přestat. Věřím, že tohle je jediná možnost, jak být k tobě blíž.

Možná jsem se už zbláznila, ale je mi to jedno.

Chybíš mi. Chybí mi tvá náruč, tvůj hlas... tvá vůně.

Bez tebe už nic nedává smysl.

Pokud jsi někde tam nahoře a slyšíš mé myšlenky, věz, že tě miluju a nikdy nezapomenu.

2. kapitola

Znovu sněží a podle předpovědi bude sníh padat celý týden. Pokud ho bude příliš, jistě nastane kalamita. Chrystal stírá vlhkou podlahu, aby zákazníci neuklouzli, a já v policích urovnávám zbývající vánoční výzdobu. Nabízíme ji už jen ve slevě, abychom se zbavili neprodaných zásob.

„Pokud do večera nepřestane sněžit, nebudeme stíhat zametat chodník,“ zhodnotí Chrystal.

„Mně to nevadí, miluju sníh.“

„I já, ale mělo takhle sněžit na Vánoce, a ne teď.“

„Snad se ti nelíbily Vánoce na blátě?“ popíchnu ji pobaveně.

„Žertuješ? K Vánocům sníh prostě patří,“ poznamená a vyždímá mop do kbelíku. „Pokud nebude sněžit ani na ty budoucí, přísahám, že se odstěhuju někam na Aljašku.“

Zasměju se. „Tohle mi řekla už spousta lidí, a zatím nikdo nic. Také by se mi líbily Vánoce se sněhem. Vzpomínám si, že když jsem byla malá, bývalo sněhu víc než dost.“

„To ano, ale pak do toho přišlo globální oteplování.“

„Jednou se probudíme a zjistíme, že nám zůstaly už jen letní měsíce. Zimy budou suché, možná deštivé.“

„Nee! Je teprve úterý! Nemoř mě těžkými úvahami.“

Zakřením se a podívám se ven. „Obleču se a půjdu odhrabat sníh před dveřmi. Zase je ho tam po kotníky.“

„Půjdu i já. I tak tady nikoho nemáme. Postavím sněhuláka.“

„Ty chceš dělat sněhuláka?“

„Stejně nemáme kam dávat sníh. Přidáš se?“

„Hm, proč ne?“

Oblečeme si bundy, čepice a rukavice a vyběhneme před květinářství. Stále sněží. Na chodníku je již množství neodhrnutého sněhu. Pokud ho přidáme k tomu, co jsme odhrnuly předtím, postavíme celkem velkého sněhuláka.

První velkou kouli máme hotovou opravdu rychle a než ho dokončíme celého, na chodníku nenecháme skoro žádný sníh. Ještě mu doděláme ruce, do jedné mu zapíchnu krátkou větev. Namísto klobouku mu dám svou čepici a z několika kamínků, co najdu na okraji chodníku, mu udělám knoflíky, oči a ústa.

„A co nos?“ zamýšlí se Chrystal.

„Měla bych mít doma nějakou mrkev. Zítra ji přinesu.“

Chrystal se postaví vedle mě a daruje mu svou šálu. „Teď je perfektní. Pokud nás někdo pozoroval, tak se musel pořádně bavit.“

„Věř tomu, že se nesmál. Zítra bude mít náš fešák kámoše.“

„Ať je, jak chce, líbí se mi.“

Prohlédnu si sněhuláka a s uznáním přikývnu. „I mně.“

U chodníku zastaví malé černé auto a vystoupí z něj muž o málo starší než my. Když vejde do květinářství, podívám se na Chrystal a vzdychnu si.

„Tak, konec zábavy. Práce volá.“

* * *

„Až teď je dokončený!“ prohlásím, když následující ráno přidělám sněhulákovi mrkový nos. Je uprostřed týdne a obě chceme věřit, že se dny nebudou tak vléct.

Chrystal odtáhne mříž a odemkne bezpečnostní zámky na dveřích květinářství. „Divím se, že mu ještě nevzali čepici a šálu.“

„Naštěstí se v této čtvrti až tak nekrade. Alespoň ne použité kousky.“

Zasměje se. „Hlavně že mu nebyla v noci zima.“

„Je to sněhulák, má mu být zima.“

„Fajn, nebudu se s tebou hádat. Jdu se raději převléct.“ Ztratí se mi za dveřmi.

Upravím sněhulákovi šálu a s úsměvem si ho prohlédnu. Opravdu se nám povedl. Jsem patřičně hrdá. Díky Chrystal jsem se včera cítila opravdu šťastně a ta skvělá sněhová nálada se mě drží i dnes. Jako by ve mně otevřela malou šterbinku a moje trápící se já se konečně začíná dostávat na povrch bytí.

Naposledy mu upravím mrkvový nos, když mi do zad vrazí něco tvrdého. Syknu a otočím se. Opráším si sníh a hned zahlednu viníka. Kráčí přes silnici, na tváři velký šťastný úsměv.

„Ede?!“

„Ta ale sedla!“ dobírá si mě.

„Bolelo to, pokud tě to zajímá.“

„O tom nepochybuju, pořádně jsem ji uplácal,“ řekne a přistoupí ke mně. Políbí mě na tváře a obejmě. „Ahoj, holka. Copak ti nedávají najíst? Nevážíš snad ani kilo.“

Zasměju se. „Držím si linii. Vítej v Detroitu, kdy jsi přijel?“

„Včera večer. Právě jdu z hotelu za Petrem a napadlo mě, že se cestou zastavím za tebou, abych tě pozdravil.“

„To je od tebe milé. Jsi tady pracovně?“

„Ano, mám se setkat s možným budoucím klientem. Chce, abych mu vytvořil nový web, takže se ve městě zdržím asi déle.“

„To je skvělá zpráva.“

„Co ti mám povídat, jsem na roztrhání,“ zazubí se.

„Vidím. A jak se jinak daří? Neviděli jsme se, tuším... Od svatby?“

Přikývne a vytáhne mi zip na bundě až k bradě. V rameni mě nepříjemně zabolí, ale snažím se to ignorovat stejně jako nepříjemný pocit, že nás někdo sleduje.

Určitě si to zase jenom představuju.

„Jde to, o práci nouzi nemám, takže si nemůžu stěžovat. Co ty? Něco nového?“

Zavrtím hlavou. „Ani ne. Vše po starém.“

Nepřítomně přikývne a zkontroluje čas na hodinkách. „Hm, musím běžet. Zaskočím ještě k vám domů a pak mám schůzku. Ale rád bych tě ještě viděl.“

„I já tebe.“

„Večer něco máš? Zajdeme někam na pivo?“

„Pivo nepiju, ale je to fajn nápad.“

„Skvělé, zeptám se i bratra a Leony. Možná se přidají.“

„To by bylo super. Dlouho jsme nikde nebyli všichni spolu.“

„Fajn, musím jít. Pokud sis nezměnila číslo, zavolám ti.“

„Nezměnila. Klidně se ozvi.“

Usměje se, vzápětí se skloní a vtiskne mi na líce polibek. Nato se otočí na podpatku elegantní boty a já už jen sleduju, jak kráčí pryč. Světle hnědý zimní kabát mu dokonale zvýrazňuje vypracovanou postavu.

Líbala ses s ním, proletí mi hlavou, ale rychle tu myšlenku zaženu a promnu si rameno, které mě pobolívá o něco víc. Jako by se do mě pokoušel přes něj dostat chlad.

„Kdo to byl?“ zeptá se mě Chrystal přes otevřené dveře. Zima i pocit úzkosti jsou pryč tak rychle a nečekaně, jak se také zjevily.

„Bratr sestřina manžela.“

„Hm, jenom bratr?“ popíchne mě s úsměvem a založí si ruce na prsou. V pohledu má podezřívavý výraz.

„Ano, jenom. Je fajn, ale jsme pouze přátelé.“

„Nevím, nevím. Mít takového chlapa po ruce, tak se asi neudržím.“

Se smíchem vstoupím do květinářství. „Je to jen kamarád.“

„Ale hezký.“

„To je fakt.“

„Proč mám pocit, že je za tvým pohledem něco víc?“

Zasměju se. „Jednou jsme se líbali.“

Vytřeští oči a doslova přiskočí blíž. „Myslela jsem si, že je toho víc! Jak k tomu došlo?“

„V den sestřiny svatby. Oba jsme byli opilí. Stalo se to jen jednou.“

„Proč jen jednou?“

„Je to švagr mé sestry, Chrystal, a kromě toho, v té době jsem měla dost špatné období. A byla jsem zamilovaná do někoho jiného.“

„Počkej, trochu jsem se teď ztratila. Milovala jsi jednoho a líbala ses s druhým?“

„Je to na dlouho. Ve skutečnosti to byl z mé strany jen hloupý zkrat. Kromě toho ten, kterého jsem milovala, mi v té době hodně ublížil a já jsem prostě... Ani nevím. Asi jsem doufala, že pokud políbím jiného, zapomenou na něj.“

„Ale nestalo se.“

„Ne.“

„Chápu. Faktem zůstává, že je to pohledný muž.“

„Máš pravdu, Ed je opravdu přitažlivý, ale to je tak všechno. Není mezi námi ta správná chemie. Pokud chápeš, co tím chci říct.“

„Mhm, chápu,“ řekne s přimhouřenýma očima.

„Večer si jdeme někam sednout.“

„Cože? Takže rande?“

Pousměju se. „Ne, bude tam i Leona a Petr. Půjde spíš o takové rodinné setkání. A už se jdu převléct.“

Když se po chvíli vrátím do prodejny, Chrystal ukáže na obchod naproti. „Co jsem říkala? Ostatní se po nás opičí.“

Pochopím, co tím myslí, když před drogerií spatřím sněhuláka. „Jsme inspirativní.“

„To si piš,“ prohlásí spokojeně.

* * *

Sedneme si v malém bistru ke stolu. Číšnice nám podá nápojové lístky, které mají zjevně lepší časy dávno za sebou. Nakonec jsme zde skončili jen já s Edem. Leoně se jít nechtělo, protože mívá nevolnosti i večer, a Petr ji v tom jako správný manžel nechtěl nechat samotnou.

„Opravdu nebudeš jíst?“ zeptá se mě Ed, který sedí naproti mně. Na jídlo však nemám ani pomyšlení. Nejsem hladová, zato se cítím jaksi nejistě. Nejspíš je to tím, že jsem si po dlouhých měsících vyšla ven s cizím chlapem. I když *cizí* v tomto případě není vhodné slovo. V podstatě jsme rodina. Možná je to i tím, že mám výčitky. Jako bych svým způsobem zrazovala lásku k Adrienovi.

„Ne, ale ty se klidně najež,“ řeknu, když na sobě ucítím jeho zaujatý pohled. Příliš dlouho jsem mlčela.

„Vlastně nemám chuť ani já. Jedl jsem ve městě. Ty ale jdeš přímo z práce...“

„Objednali jsme si s kolegyní donáškové jídlo. Opravdu si se mnou nedělej starosti.“

„Fajn, tak... Co si dáme k pití?“

Pohledem sonduju v nápojovém lístku, ale nevím, co bych si dala. „Asi zkusím tmavé pivo.“

„Ty jsi ještě nepila tmavé pivo?“

„Nejsem zrovna chmelová. Vadí mi ta hořká chuť, ale dnes bych zkusila dát šanci tmavému.“

„Dobře. Já si dám... Dám si to co ty.“

Zasměju se. „Fakt? Ale jestli ti nebude chutnat, nechci být potom za špatnou.“

„Neboj se. Pivo já můžu.“ Mávne na servírku a ta k nám rychle přiběhne, aby si zapsala objednávku. Když zase odejde, Ed si mě změří zkoumavým pohledem.

„Co?“

„Víš o tom, že máš fascinující zelené oči?“

Pokývám hlavou. „Mám dojem, že jsi mi to už jednou řekl.“

„Fakt? Kdy?“

„Na svatbě.“

Zhrozí se. „Hm, to je trapas. Asi jsem na to zapomněl.“

„V pohodě. Alkohol dělá divy.“

„Ani mi to nepřipomínej. Vyčítal jsem si to ještě měsíc. Ale změňme téma. Jak teď žiješ? Je ve tvém životě nějaký muž s velkým srdcem?“

„Nikdo takový.“

„Jak to?“

Pokrčím ramenem a ucítím, jak se mi do něj znovu zabodne chlad. Zavrtím se a snažím se to potlačit. „Jeden byl.“

„Ale?“ naváže a já si uvědomím, že jsem asi čitelnější, než jsem si myslela.

„Nevyšlo to.“

„Co se pokazilo?“

Hodně věcí, přiznám v duchu smutně, ale vyslovím vhodnější slova: „Byli jsme příliš rozdílní.“

„To mě mrzí.“

Povzdechnu si. „Co ty? Máš někoho?“

„Vlastně ano.“

Neskrývám radost. Najednou jako by se mi ulevilo. Připadám si směšně. Opravdu jsem se bála, že by tento večer mohl brát jinak, než by měl?

„Je tady s tebou?“

„Bohužel ne. Kvůli práci nemohla odjet.“

„Jak dlouho jste spolu?“

Zamyslí se. „Tři měsíce a dva dny.“

„Ty to víš tak přesně?“ žasnu. Vždyť chlapi takové věci nevědí. Zapomínají a vše je třeba jim připomínat. Ale očividně ne všichni jsou jako táta, kterému máma musela připomenout i jeho vlastní narozeniny.

„O tom nepochybuj. Dobýval jsem ji nějaký ten pátek.“

„Tak dlouho se bránila?“

Zasměje se spontánním, uvolněným smíchem, který jakoby zázrakem uklidnil i mě. Najednou ze mě opadlo veškeré napětí a špatné pocity, které mě ještě před okamžikem trápily.

„Ne, jen její otec je policista a rozhodl se, že bude mít hlídku pokaždé, když budeme mít rande. První pusa přišla po dvou týdnech. Můj osobní rekord.“

Ted' se směju už i já. „Věř mi, že bych nechtěla být ve tvé kůži.“

„Pak to už šlo. Hodil jsem řeč s tatškou, a když pochopil, že počítačový technik není hacker, povolil. Ale nebylo mi úplně příjemně.“

„Tomu věřím. Ozbrojení tatínkové jsou postrach.“

Číšnice nám přinese piva. Ed zvedne své jako první a přitukneme si. Napiju se a mile mě překvapí, že není až tak špatné, jak jsem si myslela.

„Chutná?“ zareaguje Ed sledující můj výraz.

„Není tak strašné.“

Přikývne, a když se nenápadně podívá na hodinky, najednou mám obavu, že odejde, a s ním i světlo, které se ve mně nesměle rozblíkalo. Nechci, aby dnešek tak rychle skončil, ale zároveň vím, že nemůžeme zůstat do rána.

„Ještě někam jdeš?“ zeptám se ho. Odpověď si přečtu z jeho laskavé tváře.

Zvedne pohled a zavrtí hlavou. „Ne, jen ráno vstávám brzy. Začínám dělat na té zakázce, o které jsem ti říkal.“

„To je v pořádku. Ani já se nemůžu zdržet nějak dlouho. Také musím ráno do práce. Vypijeme piva a můžeme jít.“

„To zase ne! Nechci, abys měla pocit, že jsem tě jen rychle odbyl.“

„Ede, vždyť je to v pohodě. Jsem ráda, že jsme si vůbec vyšli ven. I když jen na chvíli. Možná se nám ještě naskytne příležitost.“

U piva posedíme ještě asi hodinu a pak mě Ed odveze domů. Dokonce je takový kavalír, že mě doprovodí až k bráně. „Rád jsem tě viděl, Vivien.“

Usměju se. „Děkuju za pozvání.“

„Není za co.“

„Škoda, že nemohli přijít Leona s Petrem.“

Přikývne. „Slíbili, že půjdou jindy. Děkuju za příjemný večer, ale už budu muset...“

„Jistě.“

Nakloní se, vtiskne mi na tvář polibek a ustoupí. „Dobrou noc.“

„I tobě a zítra přeju hodně úspěchů.“

„Děkuju. Budu to potřebovat.“

Nečekám, až dojde ke svému modrému volvu, a vydám se domů. Na duši cítím klid, díky kterému mám pohodovou

náladu. Dnešek byl příjemný a já jsem nakonec ráda, že jsem jeho pozvání přijala.

Až když si v ložnici konečně sednu na okraj postele, zjistím, že mám v mobilu nepřečtenou zprávu. Píše mi Chrystal.

Zítřka chci vědět všechny detaily!

Zasměju se a rychle jí odepišu:

Byli jsme jen na pivu. Má přítelkyni.

To jako fakt?

Vážně sis myslela, že to bude rande?

Možná?!

Právě jsem přišla domů. Dám si sprchu a jdu spát. Uvidíme se ráno!

Dobrou noc.

Když odložím mobil na noční stolek, ztuhnu. Můj deník je otevřený. A rovnou na poslední straně. Jenže já jsem ho přece zavírala! Jsem si tím jistá.

Tedy myslím...

Vezmu ho do rukou a prolistuju pár stránek.

Nebo jsem ho zapoměla zavřít? Rozhodně, vždyť je byt zamčený, nikdo další tady být nemohl. Zaklapnu ho, pohladím pevné desky a znovu ho položím na stolek.

3. kapitola

Následující den je podobný těm předchozím. Hned ráno mě naštve, že můj sněhulák přišel o čepici. Někomu byla asi zima. Co už, zůstane bez pokrývky hlavy.

Čas se opět vleče. Máme málo zákazníků a i ti, co přijdou, se zdrží sotva okamžik a s nákupem hned odejdou. V poledne se z velkoskladu vrátí Bruno. Ve skladu vyloží nové sošky a další dekorace do bytu či zahrady. To už dorazí i táta, aby vše zkontroloval.

„Ty velké květináče už neměli,“ vysvětluje Bruno vykládající věci z auta. „A neměli ani svíčky, co jste chtěli. Našel jsem jiné, ale nevěděl jsem, jestli je mám koupit. Všechno jsem nafotil a máš to v e-mailu, Vivien. Pokud by ses rozhodla, že něco z toho chceš, dej vědět. Dojdu pro ně při nejbližším nákupu, ale raději si věci rezervuj předem. Dnes tam bylo plno. Obchody si dělají zásoby, jako by už bylo jaro.“

„Jaro tady bude co nevidět,“ řekne táta kontrolující dlouhou fakturu. „Vivien, nezašla bys na poštu? Leona mě požádala o odeslání nějakého balíčku, ale úplně jsem na to zapomněl. Měl jsem tam dojít už ráno. Uškrtní mě, jestli to zjistí. Poslední dobou je jako šelma.“

Zasměju se. „To bude asi tím, že je těhotná.“

Tatínek zavrtí hlavou. „I vaše máma měla takové stavy. Trávil jsem tu celé dny, jen abych se jí vyhnul.“

Povzdechnu si. „Kde máš ten balíček?“

„Nechal jsem ho v autě. Tady jsou klíče.“ Vytáhne je z kapsy kalhot a podá mi je.

* * *

Cestou na poštu potkám pár zákaznic, které zdvořile pozdravím. Když přijdu k přechodu pro chodce, na semaforu je červená. Zastavím se s ostatními a při čekání zkontroluju čas na mobilu. Jakmile zvednu pohled, po silnici přede mnou proletí Mercedes Maybach, a přestože nejsem žádný znalec aut, podle značky vím, komu patří.

Srdce se mi rozbuší jako šílené. Okolní svět jako by se náhle vytratil. Vnímám jen tlukot vlastního srdce a pohledem sleduju vzdalující se auto. V hlavě mi vříská ostrý hlas – *to je on, to je on!* Jenže je to *jenom jeho auto*. Možná si ho půjčil Harry. Kdoví, jak se má? Žije v tom domě ještě?

Odvážná část ve mně má chuť hodit logiku za hlavu a rozjet se za autem ve snaze nakouknout dovnitř s očekáváním... že ho tam zahlédnu.

Nemožné! On tam přece není.

Není nikde.

Umřel!

Na semaforu pro chodce naskočí zelená, ale já se nepohnu, stojím tam jako zkamenělá. Nohy mám jak z olova a mozek nechce spolupracovat.

Proč? Bože můj, proč? Viděla jsem jenom auto! Jen obyčejné auto, opakuju si v duchu.

Cestu na poštu vnímám už jen okrajově.

* * *

Vím, že mi něco řekla, ale náhle si uvědomím, že pro vlastní myšlenky jsem ji vůbec nevnímala.

„Cože?“

„Říkám, že jsi nějaká tichá,“ řekne Chrystal, když večer kráčíme z práce domů. Nemylí se, ale chci o tom mluvit?

„Stalo se něco?“

Povzdechnu si. „Vůbec nic.“ Nemůže poznat, že lžu. Nebo jsem tak průhledná a je to na mně prostě vidět?

„Od chvíle, kdy ses vrátila z pošty, jsi celá zádumčivá.“

„Jen jsem cestou na poštu něco zahlédla a teď to nemůžu dostat z hlavy.“

„A co to bylo? Něco strašného?“

Zavrtím hlavou. „Ne, jen... Zapomeň na to. Vlastně je to jen hloupost,“ mávnu nad tím nakonec rukou. Nato někde na silnici zakvílí pneumatiky, jak prudce brzdí. Otočím se za zvukem a zahlédnu reflektory auta řítícího se přímo na nás.

Úplně ztuhnu, najednou nedokážu ani vykřiknout. Vnímám jediné úlek, který mě spoutal svými chapadly. Pocítím prudký náraz do ramene. Svět se zatočí a já se při pádu na zem nehezky udeřím. Překulím se na druhou stranu chodníku. O vteřinu nato zazní silná, přímo ohlušující rána a zvuk tříštícího se skla.

A je konec...

Najednou je všude až hrobové ticho. Šokovaná, s dechem zaseknutým mezi žebry a vystrašená zvednu hlavu ze sněhu, ve kterém se válím, a se srdcem v krku se ohlédnu.

Co se to proboha stalo?

Nevelké auto vletělo přímo do schodiště jedné z bytovek, takže je úplně zdemolované. Zadní světla stále svítí a zpod plechů se valí pára. Auto je ale zničené až tak, že přední část vlastně ani nemá. Spatřím pouze zadní sedadla. Jedno z předních kol se zastavilo na chodníku asi tři metry od nás.

Vivien! pronikne ke mně ze zvláštní, neznámé dálky, ale já se dívám jen na to auto a nedokážu se nadechnout.

„Vivien, jsi v pořádku?“ dožaduje se odpovědi zděšená Chrystal. Netuším, jestli jsem v pořádku. Jsem jen v obrovském šoku.

Jak je možné, že mě to auto nesrazilo? Řítilo se přece přímo na mě!

Chrystal se ke mně skloní a rukou mi zamává před obličejem. „Můžeš vstát?“ Pomůže mi na nohy, ale já nedokážu přestat hledět na to auto. „Musíme zavolat sanitku!“ vyhrkne Chrystal, ale neodvažuje se mě pustit, jako by věděla, že se neudržím na vratkých nohou.

Roztřesenou rukou vylovím z kabelky mobil. Všechno se to děje zpomaleně. Já sama se hýbu nemotorně. Chvěju se tak moc, že ani nevím, jak se mi podařilo vytočit číslo záchranky.

Sbíhají se sem vyděšení lidé a mě znovu tlačí na hrudi. Bolest v rameni je zpět, ale jediné, co momentálně vnímám, je rozbité auto a osoba zaklíněná mezi schody a vlastním vozidlem.

Sanitka i požárníci jsou na místě za pár minut a pustí se do záchranné akce. Uzavřou celou ulici a z auta opatrně vysvobodí řidiče. To, že šlo o muže a nepřežil, se dozvíme, jakmile ho vyndají.

Ruka mi vyletí k ústům a do očí se mi nahrnou slzy. „Bože můj!“ vydechnu nevěřicně. Rozpláču se.

Proč se to stalo? Copak je to Boží vůle?

Chvilí nato dorazí i policie a začnou nás vyslýchat spolu s dalšími, co nehodu viděli. Mluví spíš s Chrystal, protože já stále nejsem schopna slov. Ta strašná nehoda mě bude pronásledovat ještě dlouho.